

Магдалена Абаджиева

Магдалена Абаджиева е родена в гр. Русе. През 2002 г. завършва българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Работи в Института по български език към БАН, член на Съюза на българските писатели.

Има издадени две стихосбирки: „Излекувана забрава“ и „Между две секунди“ (редактор – Николай Милчев). През есента престои излизането на следващата ѝ стихосбирка „Пощалъонът на дъжда“, отново под редакцията на известния поет Николай Милчев, когото Магдалена Абаджиева приема и като свой духовен учител.

Из стихосбирката „Между две секунди“

Не палете нощта

***

Протяжен като дъно речно,
наситен като книга –
не искам да те имам вечно,
единствен миг ми стига.

***

Няма да бягам към теб,
ще вървя бавно, едва.
Ще изследвам всеки камък по пътя.
И камъчетата ще станат като звънчета...

***

Между две секунди те обичам.
Кратко – кратко – непрекъснато.
Времето си ти обричам –
цяло, цяло и откъснато.

***

Ти може би си бил минута
на дни или години,
но непронупната и чута,
най-дългата отминала...

***

На моята възглавница си се стопил –
в нея е целият кръговрат на природата.
Сънят ми от твоите капки е пил.
Сутрин те късам и вехнеш сред хората...

***

Не палете нощта, оставете я
да разцъфва от тъмното бавно,
да се влива мастило в ръцете ѝ
за докосване синьо и хладно...

***

С мечтите си ще ида. Ще си ида,
мида под морето, малка мида...
Перла или камък тя отглежда?
Бреме ли е тя или надежда?

***

Между двете непресечени пътеки
тя се плъзга...
Между двете непресрещнати ръце
тя се плъзга...

Между твоето и моето лице
тя потъва...
Между всички мигове невзети
тя потъва...

И останала без време и живот
тя изчезва...
С тъмнината през деня ни нов
тя изчезва...

Из още неиздадената стихосбирка „Пощалъонът на дъжда“

Сутрин

Не ми е мъчно. Мъчно ми е много.
Така бих искала да повървим...
Ръката ми – в ръката ти. И време, колкото
е нужно на дъжда да бъде син.

Ключът за стаята

От тревы са основите здрави
и от въздух прозорците леки.
Имам стая, която ме прави
да изглеждам като нищо далечна.

За да влезеш, ще трябва ключо
от глухарче, несетило вятър.
И врата от презряло небе,
и звънец от покълнало лято...

И е нужна бяла капка вода,
за да стане от нея пътека...
Имам стая. И кога отлетя
през девет земи – в морето.

Пръстен от въздух

Домът ни няма никакви стени.
Понякога допира планината...
Навсякъде съм аз, навсякъде си ти.
И толкова...Съвсем до светлината.
Аз мога и със счупени очи
да различа походката небесна
на птицата, в която си личи
че ти вървиш по вятъра отвесно.

От този дом не искам да изляза.
Домът ни няма никакви стени.
Понякога допира планината.
Понякога... Когато ти не си.

Мигване

Прозорецът ти толкова добър е днес -
изрязва ми цветя от облачна хартия.
Планински върхове и син спокоен лес,
и птича глъбина, в която да се скрия.

Обличам се в мъгла от розов плат,
обувките ми като вятър тракат.
Прозорецът ти днес е толкова крилат,
че само с мигване ще завърти земята...

Вечеря

Филия, масло и мед.
Такъв е залезът... Когато огладнея,
искам да споделя коричката с теб.
Само такава троха живея.